

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 328/2017
22.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ ДОО из ..., чији је пуномоћник Драгољуб Мартиновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Бошко Ковачевић и Ивана Тепић, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3629/2016 од 08.11.2016. године, на седници одржаној 22.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3629/2016 од 08.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 78/2014 од 13.06.2016. године, усвојен је примарни тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 287.706,66 УСД, са домицилном каматом почев од 22.10.2008. године, па до коначне исплате, све у динарској противвредности, по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.496.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од пресуђења 13.06.2016. године, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3629/2016 од 08.11.2016. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одлучено је да се туженом трошкови жалбеног поступка не досуђују.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних ревизијских разлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде, нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије туженог.

Према утврђеном чињеничном стању, туженом ББ је по уговору о краткорочном кредиту број ... од 16.06.2008. године, одобрен кредит у износу од 50.200.000,00 динара, као носиоцу конзорцијума и лицу које је у име и за рачун чланова конзорцијума и у своје име и за свој рачун, заступало конзорцијум, а чији су чланови у то време осим њега били и ВВ и ГГ који су се сагласили са подизањем тог кредита. ДД АД ..., уплатила је кредит на текући рачун туженог 16.06.2008. године, а од тог износа, износ од 50.199.000,00 динара, одмах је уплаћен Агенцији за приватизацију на име прве рате купопродајне цене за куповину АД ЂЂ .... Предметни кредит је тражен и одобрен за одређену намену, односно куповину „ЂЂ“, а тужилац је пристао да да јемство за Конзорцијум на име обезбеђења уредног враћања кредита. Тужени се није придржавао одредаба уговора о краткорочном кредиту, није уредно и на време извршио своје обавезе, због чега је банка 20.10.2008. године, тужиоца као јемца обавестила да је на основу његове сагласности, на име обавеза туженог проистеклих из тог уговора, из девизног депозита тужиоца наплатила целокупно потраживање у укупном износу од 52.720.354,41 динара, те обавезала туженог да тужиоцу исплати утужени новчани износ закључујући да тај износ представља део његове обавезе као члана конзорцијума према тужиоцу. Током поступка, тужилац је постигао поравнање са осталим дужницима, односно туженима и у односу на њих повукао тужбу остајући код захтева за исплату према овде туженом који се тужби и тужбеном захтеву противио, неосновано сматрајући да није пасивно легитимисан јер више није члан конзорцијума.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиоцу исплати досуђени износ са припадајућом каматом.

Одредбом члана 1003. Закона о облигационим односима, прописано је да на јемца који је намирио повериочево потраживање прелази и то потраживање са свим споредним правима и гаранцијама његовог испуњења. Одредбом члана 1013. став 1. истог закона, прописано је да јемац који је исплатио повериоцу његово потраживање може захтевати од дужника да му накнади све што је исплатио за његов рачун као и камату од дана исплате.

У конкретном случају, ради се о односу између тужиоца, као јемца који је измирио потраживање и туженог, као дужника. Наиме, тужилац је као јемац конзорцијума који је заступао тужени ББ, а чији су чланови осим њега били и ВВ и ГГ, повериоцу намирио потраживање у целини, због чега је, сходно цитираним члановима Закона о облигационим односима, овлашћен да од дужника (чланова конзорцијума) тражи накнаду свега што је исплатио за њихов рачун. Како је са члановима ВВ и ГГ тужилац током поступка постигао поравнање и у односу на њих повукао тужбу, то је правилном применом материјалног права, супротно наводима ревизије, тужени ББ обавезан да досуђени износ исплати тужиоцу са припадајућом каматом. У предметном поступку, а како је то супротно наводима

ревизије правилно нашао и другостепени суд, тужбом су били обухваћени сви чланови конзорцијума на тај начин што је од сваког тражена по трећина укупно исплаћеног износа, односно обавеза је подељена на једнаке делове, иако је тужилац сходно одредби члана 1014. Закона о облигационим односима имао право да од сваког од њих као солидарних дужника па и овде туженог тражи испуњење обавезе у целости, из чега произилази да је захтев за туженог постављен повољније. Такође, неосновани су ревизијски наводи туженог, које је истицао и у жалби, да нема обавезу према тужиоцу јер је иступио из конзорцијума. Ово стога што је тужени био члан конзорцијума како у време закључења уговора о краткорочном кредиту и уговора о јемству од 16.06.2008. године, тако и у време када је банка од тужиоца наплатила предметно потраживање 20.10.2008. године, када је доспела обавеза туженог за враћање средстава које је банка, због тога што тужени као дужник није измирио своју обавезу по кредиту, наплатила од тужиоца као јемца, те је ова обавеза туженог доспела у време када је он поред тога што је био члан конзорцијума био и носилац, представник и заједнички пуномоћник конзорцијума. С тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Осталим наводима ревизије у потпуности се понављају жалбени наводи за које је апелациони суд дао јасне, потпуне и правилне разлоге које овај суд у свему прихвата, те их применом члана 414. став 2. ЗПП није детаљно образлагао.

У већем делу наводи ревизије туженог се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа те упућују на погрешно и непотпуно чињенично стање. Такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог, а истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић